

det Rusland, der frygtes for? Er det England? Er det Frankrig? Naar der er Tale om, at en Stormagt gaar i Land her paa Sjælland, for at gaa imod os, saa kan der kun være Tale om Tyskland, der kan efter vor Veligheden slet ikke være Tale om andre. Der er ingen af Stormagterne, der har Interesse af, at Kjøbenhavn besæstes, og mindst Tyskland; thi Tyskland er fuldstændig sikker paa, at naar vi love og fra den Side udvirker Garanti for vor Neutralitet, saa kunne vi aldrig blive Udgangspunkt for en fjendtlig Hærs Indfald. Det kunne vi nemlig forhindre, men ikke ved at lægge vor Kraft over paa en Fæstning som Kjøbenhavn, men derimod netop ved at udvilde vort Søværn og vor aktive Armeé, saaledes at vi paa ethvert Punkt af Landet kunne opfylde de Krav, der stilles til os. Det skal være et særligt Tegn paa Fædrelandskjærlighed — det er udtalt i Dag ogsaa fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) — at man vil besæste. Jeg forstaaer ikke den Fædrelandskjærlighed, for mig staaer det saaledes, at det er en langt højere, smukkere og større Fædrelandskjærlighed, at man siger: Lad os sætte vor Kraft ind paa at udvilde vort lille Folks aandelige og materielle Tilværelse, saaledes at det derved kan staffe sig Ugtelse omkring i Europa, og udvilde det saaledes, at den Enkeltes Selvstændighedsfølelse hæves, og saaledes, at Kjærligheden til Institutionerne vil bevirke, at det vil gjøre Alt for at bevare sin Selvstændighed og gjøre Alt, for at vi kunne opnaa at staa uberørte af Stormagternes indre Stridigheder. Er den Kjærlighed til Landets Udvikling til Stede i Befolkningen, den Selvstændighed og gjensidige Tillid til Stede i Folket imellem alle Samfundsklasser, da er Intet sikrere, end at ogsaa Forsvaret vil blive ordnet, som det bør. Men naar ærede Herrer komme og fortælle os, at en Stormagt skal gaa i Land paa Sjælland, og at der saa skal føres Kamp i første Linie og i anden Linie, og at Stormagten tilsidst skal beleire Kjøbenhavn, saa spørger jeg: Hvad saa? Ja saa svare de, at saa udholde vi Beleiringen i 6 Uger, men hvad saa? Ja saa er det helt til Ende. Jeg ser ikke, at der er noget Stort deri. Men saa siger man: Ja, men det maa vi gjøre, for saa have vi gjort, hvad vi kunne. Jeg finder dog ikke, at man gjør, hvad man kan, naar man lægger hele den pekuniære Kraft over paa nogle Volde, som aldrig kunne blive til Gavn; men jeg tror derimod, at naar vi indrette vort Forsvar efter vor Stilling og vore naturlige Forhold, saa ville vi, hvis en Stormagt skulde oversalde os i

aaben Kamp, kunne forsvare os lige saa dygtigt og energisk som, naar vi have en Fæstning til Støttested. Jeg skal tillade mig at bringe en Tak til det ærede Medlem fra Viborg (Klein), fordi han saa roligt, overlegent og alvorlig lagde Ministeriet paa Sinde at fremkomme ikke blot med Begrundelsen af deres militære Planer, men ogsaa med Bævisning af, hvorledes de ville staffe Midlerne dertil, en Opfordring, der ofte er blevet rettet her i Thinget, særlig til den ærede Finantsminister, men aldrig har faaet noget Svar. Og navnlig vil jeg sige til de ærede Herrer af Høire, at, hvis de ville en ærlig Forhandling og Overenskomst med os, da er det min fulde Overbevissning, at det er i det Udvalg, der angaaende denne Sag skal nedsættes, at det er der, vi maa se at komme til Overenskomst, men der vil ubetinget ingen Overenskomst finde Sted, medmindre de gaa ud af det nuværende Uføre og foretage det Skridt, som er absolut nødvendigt, nemlig at lade os faae Provisorierne fra Landstinget herved, saaledes at de kunne blive forfaste. Provisorierne er selvfølgelig en absolut Hindring for, at der kunde komme en Overenskomst tilveie mellem Høire og Venstre. Saa snart Regjeringen vil tillade Landstinget at lade Provisorierne komme herved og lade dem blive forfaste, i samme Dieblak kan der komme Overenskomst til Veie, og jeg kan ikke indse, at der kan være Noget til Hinder derfor. Endnu i Gaar hørte jeg et af Rigsdagens Conseilspræsidenten mest hengivne Medlemmer udtale sin Utilfredshed med Provisorierne, sit Ønske om, at de ikke egzisterede, og det at sende dem herind til Forfaste kan dog umulig være nogen Udmygelse for de Herrer. De have jo haft den Tilfredsstillelse at straffe os med disse Provisorier i to, tre Aar, og det kan da ikke være nogen Udmygelse for den ærede Conseilspræsident efter vor Forfaste at gaa til Hans Majestæt Kongen, og sige til ham: Da Provisorierne er forfaste, beder jeg om Deres Majestæts Underskrift paa, at de herved ophøre. De har jo haft den Fornøielse at pisse os med den Svøbe, der kan derfor ikke være noget Udmygende i at tage dem tilbage, og for Regjeringen at høre sig under de lovlige Former, under Forsatningens Former, og sige til Hans Majestæt: Nu, da Rigsdagen har negtet Provisorierne, maa vi tage dem tilbage. Der kan kun for de Herrer være noget Udmygende deri, hvis deres Provisorier ere udstedte af onde Følelser, af Haan eller Had mod Oppositionen, men ere de udstedte i god Tro til, at de vare nødven-